

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Almelo, van 11 februari 2011 in zaak nr. 10/13184 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 maart 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 11 februari 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 10 maart 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorganger.

2.2. In de enige grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij niet deugdelijk heeft gemotiveerd waarom hij niet geloofwaardig acht dat de vreemdeling nog in 2008 bij het bedrijf RONCO heeft gewerkt en toegang had tot de Groene Zone in Bagdad. De rechtbank heeft voor deze overweging, volgens de minister, ten onrechte redengevend geacht dat hij uit de door hem geraadpleegde bronnen in redelijkheid niet heeft kunnen concluderen dat, indien de vreemdeling tot december 2008 voor RONCO in de Groene Zone werkzaam was, de vreemdeling in het bezit had moeten zijn van een in dat jaar geldige toegangspas voor de Groene Zone. De minister betoogt dat, samengevat weergegeven, de rechtbank aldus heeft miskend dat het aan de vreemdeling is om aannemelijk te maken dat hij tot december 2008 voor RONCO werkzaam was en hij, ondanks de zeer strenge beveiligingsmaatregelen die volgens voormelde bronnen in de Groene Zone zijn getroffen, als Iraakse werknemer niet over een geldige toegangspas behoefde te beschikken ten einde de Groene Zone te kunnen betreden en dat de vreemdeling hierin niet is geslaagd.

2.2.1. De rechtbank heeft overwogen dat de minister artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) in redelijkheid aan de vreemdeling heeft kunnen tegenwerpen. Nu de vreemdeling geen hoger beroep heeft ingesteld, moet van de juistheid van die overweging worden uitgegaan.

2.2.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 4 februari 2010 in zaak nr. 200904160/1/V3; www.raadvanstate.nl) zal voor de minister, indien hij een vreemdeling één van de omstandigheden, bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de

Vw 2000, heeft tegengeworpen, volgens paragraaf C14/3.4 (thans: C14/2.4) van de Vreemdelingencirculaire 2000 van de verklaringen van die vreemdeling positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten alsnog geloofwaardig te achten.

Zoals de Afdeling eveneens eerder heeft overwogen (uitspraak van 9 januari 2008 in zaak nr. 200706294/1; www.raadvanstate.nl) behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door een vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling slechts terughoudend worden getoetst. De maatstaf voor die toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van dat relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de minister, gelet op de motivering neergelegd in voornemen en besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van dat relaas heeft kunnen komen.

2.2.3. In het besluit van 12 maart 2010, gelezen in samenhang met het daarin ingelaste voornemen daartoe, heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht mist en derhalve ongeloofwaardig is. Hij heeft hieraan ten grondslag gelegd dat weliswaar geloofwaardig wordt geacht dat de vreemdeling voor RONCO in de Groene Zone werkzaam is geweest, doch dat niet geloofwaardig wordt geacht dat hij nog tot december 2008 voor RONCO in de Groene Zone werkzaam was, aangezien de door de vreemdeling overgelegde toegangspas voor de Groene Zone en de werkpas voor RONCO geldig waren tot onderscheidenlijk 27 december 2005 en 31 december 2007 en de vreemdeling geen afdoende verklaring heeft gegeven voor het feit dat hij niet in het bezit is van een recentere toegangspas. De verklaring van de vreemdeling dat hij in december 2008 problemen ondervond met leden van Jaish Al-Mahdi vanwege zijn werkzaamheden voor RONCO wordt derhalve evenmin geloofwaardig geacht, aldus de minister.

2.2.4. Gegeven voormeld toetsingskader en gezien de hiervoor onder 2.2.3. weergegeven motivering bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de in het besluit aan de vreemdeling tegengeworpen verklaringen niet geloofwaardig zijn. In dit verband is met name van belang dat het, gegeven de op de vreemdeling ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 rustende bewijslast, aan de vreemdeling is om aannemelijk te maken dat hij in december 2008 voor RONCO in de Groene Zone werkzaam was en dat hij als Iraakse werknemer niet over een geldige toegangspas behoefde te beschikken ten einde de Groene Zone te kunnen betreden, en niet aan de minister om aannemelijk te maken dat dat niet zo is. Gelet hierop bestaat evenmin grond voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid en onvoldoende gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat het asielrelaas van de vreemdeling de vereiste positieve overtuigingskracht mist en daarom ongeloofwaardig is.

2.2.5. De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit van 12 maart 2010 worden getoetst in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, in zoverre daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.4. De vreemdeling heeft in beroep betoogd dat hij, indien hij moet terugkeren naar de provincie Bagdad, daar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade, als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn). Daartoe heeft hij verwezen naar het algemeen ambtsbericht inzake Irak van de minister van Buitenlandse Zaken van januari 2010 en het rapport van de United Nations High Commissioner for Refugees (hierna: de UNHCR) van 27 april 2009 'UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers' (hierna: het UNHCR-rapport).

2.4.1. Uit de uitspraak van de Afdeling van 4 februari 2011 in zaak nr. 201011249/1/V2 (www.raadvanstate.nl) volgt dat uit voormeld ambtsbericht en het UNHCR-rapport niet kan worden opgemaakt dat gedurende de verslagperiode in Irak sprake was van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. De vreemdeling heeft niet aannemelijk gemaakt dat ten tijde van het besluit van 12 maart 2010 de situatie was verslechterd.

De beroepsgrond faalt.

2.5. Voorts heeft de vreemdeling, onder verwijzing naar voormeld ambtsbericht, betoogd dat hij tot een risicogroep behoort, nu hij in Irak met het buitenlandse bedrijf RONCO wordt geassocieerd.

2.5.1. De vreemdeling heeft niet aannemelijk gemaakt dat personen die met buitenlandse bedrijven worden geassocieerd een groep vormen die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen. Om een geslaagd beroep op artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) te doen, kan de vreemdeling derhalve niet volstaan met aannemelijk maken dat hij voor een buitenlands bedrijf werkzaam is geweest, maar dient hij tevens met verdere specifieke onderscheidende kenmerken aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op een met die bepaling strijdige behandeling. Nu uit de door de vreemdeling gestelde omstandigheden, voor zover deze geloofwaardig zijn geacht, niet kan worden afgeleid dat hij zelf in de negatieve belangstelling van enigerlei zijde staat, heeft de minister zich terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar Irak een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling.

De beroepsgrond faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 11 februari 2011 in zaak nr. 10/13184;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. D. Roemers en mr. A.B.M. Hent, leden, in tegenwoordigheid van mr. J. Oudeboon-van Rooij, ambtenaar van staat.

w.g. Troostwijk
voorzitter

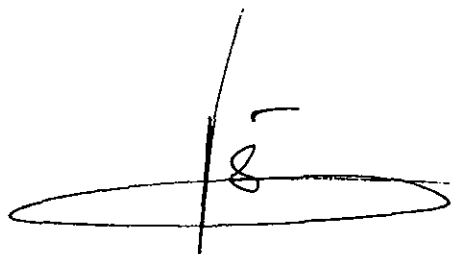
w.g. Oudeboon-van Rooij
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 20 juni 2012

487.

Verzonden: 20 juni 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser